

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.058 van 5 oktober 2000
in de zaak A. 55.884/VII-12.429.**

In zake : de n.v. INTERSAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
President Kennedypark 19c

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. INTERSAN op 21 januari 1994 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse
minister van leefmilieu en huisvesting van 18 november
1993 waarbij haar beroep tegen de beslissing van de
bestendige deputatie van de provincieraad van
Oost-Vlaanderen van 27 mei 1993 ongegrond wordt
verklaard en waarbij haar de vergunning wordt geweigerd
om een inrichting, gelegen aan de Ommegangstraat 51 te
Kruishoutem, uit te breiden met een hout-, electronica-
en kunststofafdeling;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 6 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 juli 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 september 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BAUER die, loco Advocaat D. VAN HEUVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat A. VANDENHENDE die, loco Advocaat H. LANGE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De rechtspleging

1.1. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij vraagt om voorliggend beroep samen te voegen met het hangende annulatieberoep gekend onder nr. A. 56.319/X-9571;

1.2. Overwegende dat op dat verzoek niet moet worden ingegaan; dat immers de zaak nr. A. 56.319/X-9571 betrekking heeft op de weigering aan de verzoekende

partij van de bouwvergunning voor het oprichten van nieuwe fabriekshallen en burelen voor haar te Kruishoutem gelegen inrichting, terwijl voorliggend beroep tot nietigverklaring, dat een beslissing over een ingediende milieuvergunningsaanvraag tot voorwerp heeft, volledig afzonderlijk beoordeeld kan worden zonder enig gevaar voor een tegenstrijdige rechtsbedeling;

2. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Door de n.v. INTERSAN, verzoekende partij, wordt een werkplaats voor het vervaardigen van sanitaire toestellen in plaatstaal of aluminium geëxploiteerd aan de Ommegangstraat 51 te Kruishoutem.

De basisvergunning dateert van 20 juli 1979 en verstrijkt op 12 januari 2008.

2.2. Op 12 januari 1993 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in voor het veranderen van de bestaande inrichting.

Het voorwerp van de veranderingsaanvraag kan opgesplitst worden in een gedeelte "uitbreiding" en een gedeelte "toevoeging" :

- a. het gedeelte "uitbreiding" heeft betrekking op een fysico-chemische waterzuiveringsinstallatie bestaande uit een neutralisatie- en uitvlokkingsbad, een filterpers en de bijbehorende opslag van 1.600 liter NaHo en 1.600 liter H₂SO₄;
- b. het gedeelte "toevoeging" heeft betrekking op een nieuwe hout-, electronica- en kunststofafdeling omvattende verschillende houtbewerkingsmachines, electronische toestellen, machines voor het bewerken van kunststoffen, een transformator, verschillende

compressoren, een stookketel, meerdere opslagplaatsen (1.600 liter aceton, 1.600 liter MEK-peroxide, 10.000 liter lichte fuel, 30.000 liter extra zware fuel, 5.000 liter diesel, 500 ton panelen en houtspaanderplaten, 500 ton polyester, P.P., P.S., A.B.S. en acrylplaten), een stalplaats voor vier vrachtwagens, het lozen van normaal huisafvalwater en verschillende verdeelpompen.

2.3. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag zijn klaarblijkelijk niet minder dan 279 bezwaren van buurtbewoners ingediend.

2.4. Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 27 mei 1993 wordt de gevraagde vergunning gedeeltelijk verleend.

De waterzuiveringsinstallatie met de bijbehorende opslagplaatsen wordt vergund.

De vergunning voor de hout-, electronica- en kunststofafdeling wordt daarentegen geweigerd.

De weigering van de gevraagde uitbreiding steunt op volgende motieven :

"Overwegende dat de hout-, electronica- en kunststofafdeling volgens het gewestplan Oudenaarde gelegen is in een woonuitbreidingsgebied dat grenst aan een woongebied en een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat de toevoeging van de nieuwe afdeling planologisch niet verenigbaar is met het woonuitbreidingsgebied en dat daarenboven, gelet op de omvang, de woonfunctie in het gedrang wordt gebracht en bijgevolg onverenigbaar moet worden geacht met de bestemming van het gebied;

Overwegende dat binnen een straal van 100 m er zich een 30-tal woningen bevinden;

Overwegende dat ingevolge de aard van de opgeslagen materialen er een potentieel brandgevaar bestaat; dat, ondanks de voorziene brandpreventiemaatregelen, het brandgevaar gelet op de afstand tot de nabijgelegen woningen niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt".

2.5. Met een aangetekend verstuurd schrijven van 17 juni 1993, dat bij het bestuur milieuvergunningen

toegekomen is op 22 juni 1993, stelt de verzoekende partij beroep in tegen bovengenoemd deputatiebesluit bij de Vlaamse regering.

Samengevat is in het beroepschrift geargumenteed dat het beroepen besluit onvoldoende gemotiveerd is, dat de weigeringsmotieven betreffende de planologische onverenigbaarheid en het brandgevaar "ondeugdelijk" zijn, dat met betrekking tot de stedenbouwkundige inpasbaarheid van de inrichting artikel 79 van de stedenbouwwet kon worden toegepast, en, tenslotte, dat voor de opslag voor gevaarlijke en brandbare stoffen voldaan is aan alle voorwaarden van (het oude) Vlarem II zodat er geen onaanvaardbaar risico op brand- of ontploffingsgevaar aanwezig zou zijn.

2.6. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Het bestuur ruimtelijke ordening verleent op 16 augustus 1993 volgend principieel ongunstig advies :

"De inrichting is volgens het gewestplan Oudenaarde (KB dd. 24 februari 1977) gelegen in deels woongebied, deels KMO-gebied, deels woonuitbreidingsgebied.

Voor het betrokken gebied bestaat geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Een bouwvergunning voor de gevraagde uitbreiding in toepassing van het mini-decreet werd geweigerd op 15 maart 1993 en op 10 juni 1993 door de bestendige deputatie. Het betrokken bedrijf is in hoger beroep gegaan op 6 juli 1993 bij de bevoegde Minister. Heden is er nog geen uitspraak gekend.

Gelet op de onverenigbaarheid van de inrichting met de voor het terrein geldende planologische voorschriften, wordt voor deze aanvraag een principieel ongunstig advies uitgebracht".

b. Door het bestuur milieuvergunningen wordt op 26 augustus 1993 een ongunstig advies verleend voor de uitbreiding van de bestaande inrichting met een nieuwe hout-, electronica- en kunststofafdeling.

c. Op 10 september 1993 verleent de gewestelijke milieuvergunningscommissie een advies dat gunstig is voor de exploitant-beroepsindieners.

In dat advies is onder meer het volgende gesteld :

"Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

(...)

Overwegende dat de beoogde verandering, inclusief voormelde toevoeging, vanuit milieuhygiënisch oogpunt volledig kan worden toegestaan; dat met betrekking tot het ongunstige advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening dient aangestipt dat de milieuvergunning aan de bouwvergunning is gekoppeld; dat de ruimtelijke en stedenbouwkundige aspecten ten gronde worden geëvalueerd bij de beoordeling van de bouwvergunning; dat de exploitant bedoelde bedrijfsterreinen reeds had aangekocht voor de vaststelling van het gewestplan; dat een voldoende ruime oppervlakte werd aangekocht om latere uitbreidingen mogelijk te maken; dat het bijgevolg billijk is de gevraagde milieuvergunning toe te staan".

2.7. Met een besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 18 november 1993 wordt het beroep ongegrond verklaard en wordt aan de verzoekende partij de vergunning voor de uitbreiding van haar inrichting met een nieuwe hout-, electronica- en kunststofafdeling geweigerd zowel wegens de planologische onverenigbaarheid van de inrichting met de bestemming woonuitbreidingsgebied als om reden van milieuhygiënische motieven en verkeerstechnische problemen.

3. De ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij opwerpt dat niet blijkt dat het bevoegde orgaan van de verzoekende vennootschap tijdig een beslissing genomen heeft om in rechte te treden;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord repliceert dat de betrokken beslissing aangetroffen kan worden in het dossier dat bij de Raad van State is neergelegd;

3.3. Overwegende dat bij het verzoekschrift tot nietigverklaring inderdaad een "proces-verbaal van de vergadering van de raad van bestuur gehouden op woensdag 19 januari 1994" is gevoegd waaruit blijkt dat op voornoemde datum de raad van bestuur van de n.v. INTERSAN volgende beslissing heeft genomen :

"De raad van bestuur beslist de besproken zaak aanhangig te maken voor de Raad van State en verzoekt de Heren A. GITS en D. VAN HEUVEN, Advocaten te Kortrijk, Koning Leopoldstraat I nr. 19 de nietigverklaring te vorderen overeenkomstig de gecoördineerde wetten op de Raad van State van het volgend ministeriële besluit :

Besluit van de Minister Vice-president van de Vlaamse Regering en Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting van 18.11.93 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing nr. 45017/20/A/1 van 25.05.93 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen, houdende enerzijds verlenen van de vergunning tot 12.01.2008 aan de N.V. INTERSAN, Ommegangstraat 51, 9770 Kruishoutem, om een inrichting gelegen te 9770 Kruishoutem, Ommegangstraat 51, uit te breiden en anderzijds weigeren van de vergunning aan de N.V. INTERSAN om de hierboven vermelde inrichting uit te breiden met een hout-, electronica- en kunststofafdeling";

dat dienvolgens de exceptie feitelijke grondslag mist;

4. De gegrondheid van het beroep

4.1. Overwegende dat in het verzoekschrift tot nietigverklaring als enig middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 13, § 1, van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, van de artikelen 30 en 50, 3°, van Vlarem I, en van de (materiële) motiveringsplicht als "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"; dat zij doet gelden dat het in de bestreden beslissing opgegeven stedenbouwkundig weigeringsmotief "ontoereikend" is omdat louter verwezen wordt naar een ongunstig advies van 16 augustus 1993 van het bestuur voor ruimtelijke ordening, terwijl tijdens de afhandeling in eerste aanleg van de aanvraag door hetzelfde bestuur een gunstig advies is verleend op grond van het zogenaamde mini-decreet en dat laatstgenoemd advies niet in de bestreden beslissing is weerlegd, dat de bestreden beslissing verwijst naar de adviezen van het bestuur milieuvergunningen en van de gewestelijke milieuvergunningcommissie terwijl die adviezen aan haar niet ter kennis zijn gebracht en in de bestreden beslissing de strekking van die adviezen niet vermeld wordt, dat in de bestreden beslissing niet is vermeld dat ertegen beroep kan worden aangetekend bij de Raad van State en dat de vermelding van de beroepsmogelijkheden een substantiële vormvereiste is, dat het motief waarin gesteld is dat de Groenenweg te smal is om te dienen als ontsluitingsweg "ondeugdelijk" is omdat dat motief voor het eerst is opgeworpen tijdens de beroepsprocedure en dat de motieven die betrekking hebben op de beoordeling van de hinderlijkheid van de inrichting "onjuist" zijn, waarop alsdan een omstandige uiteenzetting volgt;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie repliceert dat in de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden weergegeven waarom de Vlaamse minister het ongunstig advies van het bestuur voor ruimtelijke ordening meende te moeten volgen, dat dus niet louter wordt verwezen naar dat ongunstig advies, dat in het beroepschrift de verzoekende partij zelf heeft erkend dat de gevraagde uitbreiding niet verenigbaar is met de bestemming van woonuitbreidingsgebied, dat de bepalingen van artikel 45, § 2, van de stedenbouwwet, ingevoegd bij decreet van 28 juni 1984, slechts een mogelijkheid openen om af te wijken van de bepalingen van het gewestplan, mogelijkheid die echter geenszins verplicht is "noch enig recht in hoofde van het betrokken bedrijf" kan doen ontstaan, dat in casu in de bestreden beslissing afdoende wordt gemotiveerd waarom de uitzonderingsregel van artikel 45, § 2, niet kan worden toegepast, dat artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 niet inhoudt dat de beroepsmogelijkheden die openstaan bij de Raad van State vermeld moeten worden omdat die verplichting eerst later is ingevoerd door de wet van 24 maart 1994, waarbij artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is aangevuld met een nieuw tweede lid, dat bovendien de belangen van de verzoekende partij niet zijn geschonden daar het annulatieberoep tijdig is ingesteld, dat de verkeerstechnische problemen en bezwaren de verzoekende partij wel degelijk bekend zijn en dat het daarenboven gaat om een kritiek op overvloedige motieven; dat, tenslotte, de verwerende partij nog ingaat op de milieuhygiënische weigeringsmotieven, die zij wel degelijk als juist bestempelt;

4.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij inzake de schending van de motiveringsplicht herhaalt dat in het bestreden besluit geen standpunt wordt ingenomen over de toepassing van artikel 79 van het zogenaamde mini-decreet, dat met

betrekking tot de stedenbouwkundige beoordeling van de aanvraag enkel verwezen wordt naar een advies van de gemachtigde ambtenaar dat haar nooit ter kennis is gebracht en, tenslotte, dat "zonder enige redengeving" is afgeweken van het gunstig advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie; dat, wat de schending van artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreft, zij stelt dat de verwijzing naar de latere wet van 24 maart 1994 niet relevant is omdat deze niet van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, en dat die wet niet kan worden aangewend om een vroeger decreet te interpreteren; dat, voorts, zij nog ingaat op de argumentatie inzake de verkeerstechnische problemen en de milieuhygiënische motieven, die in het bestreden besluit werden opgenomen;

4.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie de overtuiging blijft toegedaan dat het zogenaamde mini-decreet van 28 juni 1984 ook van toepassing is op milieuvergunningsaanvragen, dat zij dan ook in het kader van de hoorzitting van 10 september 1993 voor de gewestelijke milieuvergunningscommissie toepassing heeft gevraagd "van het oud artikel 79 van het stedenbouwdecreet" alhoewel zij zich bewust was van het feit dat evengenoemde bepaling inmiddels was gewijzigd; dat de verwerende partij zonder de motiveeringsplicht te miskennen "deze aanspraak zonder nadere toelichting" niet naast zich neer kon leggen, dat, "ondergeschikt", in de hypothese dat zij op datum van de hoorzitting voor de gewestelijke milieuvergunningscommissie niet zou geweten hebben van de wijziging van artikel 79 van de stedenbouwwet "quod non", dan nog de verwerende partij verplicht was "om spontaan tot de toets van het nieuwe artikel 79 van de stedenbouwwet over te gaan in plaats van zich a posteriori te verschuilen achter de zogenaamde onwetendheid van de decreetwijziging van de verzoekende partij";

4.5.1. Overwegende, daargelaten de vraag of artikel 13, § 1, eerste lid, in fine, van het decreet van 23 oktober 1991 de verplichting inhoudt om naast de administratieve beroepsmogelijkheden ook de jurisdictionele beroepsmogelijkheden in het bestuursdocument te vermelden, dat het niet vermelden van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State niet kan leiden tot de onwettigheid van dat bestuursdocument, maar dat het hoogstens aanleiding kan geven tot het verschuiven van de beroepstermijn; dat overigens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij tijdig het onderhavig annulatieberoep heeft ingesteld; dat dienvolgens de grief gestoeld op de niet-vermelding van de beroepsmogelijkheden niet gegrond is;

4.5.2.1. Overwegende, wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dat het bestreden besluit onder meer is gestoeld op volgende stedenbouwkundige motivering :

"Gelet op de ligging van de inrichting deels in een woongebied, deels in een KMO-gebied en deels in woonuitbreidingsgebied volgens het gewestplan Oudenaarde (K.B. van 24/02/77);

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat het hier gaat om enerzijds een uitbreiding met een waterzuiveringsinstallatie die volgens het gewestplan Oudenaarde gelegen is in het gebied voor ambachtelijke bedrijven en hoort bij het bestaande bedrijf en anderzijds een toevoeging met een hout-, kunststof- en electronica-afdeling die volgens bovenvermeld gewestplan geheel gelegen is in het woonuitbreidingsgebied;

Overwegende dat de inrichting ten westen paalt aan landschappelijk waardevol agrarisch gebied en ten oosten aan woongebied; dat het bedrijf aan de rand ten noorden van de dorpskern van Kruishoutem gelegen is op circa 700 m van de kerktoren; dat de omgeving matig dicht bewoond is; dat binnen een straal van 100 m er zich een 30-tal woningen bevinden;

(...)

Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de bestreden beslissing is wel degelijk gemotiveerd; enerzijds is o.m. duidelijk gesteld dat de nieuwe hout-, electronica- en kunstafdeling planologisch niet verenigbaar is met het woonuitbreidingsgebied en de woonfunctie in het gedrang brengt; anderzijds is gesteld dat de waterzuiveringsinstallatie milieuhygiënisch, stedenbouwkundig en planologisch verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving;
- (...)
- aangaande de opmerking dat het mini-decreet toepasbaar is, kan worden aangestipt dat het decreet inmiddels werd gewijzigd en dat de eventuele toepassing ervan tot de appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid behoort";

4.5.2.2. Overwegende dat in haar beroepschrift de verzoekende partij onder meer had gesteld :

"1. De Bestendige Deputatie argumenteert dat de hout-, electronica- en kunststofafdeling volgens het gewestplan Oudenaarde gelegen is in woonuitbreidingsgebied, dat grenst aan een woongebied en een maatschappelijk (lees : landschappelijk) waardevol agrarisch gebied. De toevoeging van de nieuwe afdeling zou planologisch niet verenigbaar zijn met een woonuitbreidingsgebied en het bedrijf zou, gelet op de omvang, de woonfunctie in het gedrang brengen en bijgevolg onverenigbaar zijn met de bestemming van het gebied.

2. Het moge juist zijn dat de hout-, electronica- en kunststofafdeling onverenigbaar is met de bestemming van het gebied, doch deze vaststelling sluit de toepassing van art. 79 wet Stedenbouw, zoals toegevoegd door het mini-decreet niet uit";

dat de verzoekende partij zelf toegaf dat de nieuwe productieafdelingen, waarvan niet betwist wordt dat ze in een woonuitbreidingsgebied zijn gelegen, onverenigbaar zijn met de bestemmingsvoorschriften die voor zulk een gebied gelden; dat, immers, artikel 5.1.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, onder meer bepaalt dat woonuitbreidingsgebieden uitsluitend bestemd zijn voor groepswooningbouw zolang de bevoegde overheid, zoals in casu, over de ordening van het gebied niet heeft

beslist; dat in het licht van het door de verzoekende partij in het beroepschrift gestelde, de overwegingen in het bestreden besluit dat de hout-, electronica- en kunststofafdeling volgens het gewestplan geheel gelegen zijn in een woonuitbreidingsgebied en de gevraagde uitbreiding onverenigbaar is met de desbetreffende ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften formeel afdoende is;

4.5.2.3.1. Overwegende, wat de grief van de verzoekende partij betreft dat de verwerende partij niet is ingegaan op haar verzoek om de vergunning te verlenen met toepassing van artikel 79 van het zogenaamde mini-decreet van 28 juni 1984, waarbij artikel 42, § 2, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 met een aantal leden werd aangevuld, dat de daarin uitgewerkte uitzonderingsprocedure uitsluitend van toepassing was op de afgifte van bouwvergunningen voor het ver- of herbouwen of uitbreiden van bepaalde zonevrije gebouwen en dus niet gold voor de aanvragen tot het verkrijgen van exploitatie- of milieuvergunningen; dat hangende de beroepsprocedure bij artikel 2 van het decreet van 23 juni 1993 houdende wijziging van artikel 79 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 "Art. 79. Art. 45, § 2 van deze wet" werd gewijzigd, doch dat ook het gewijzigde artikel 79 uitsluitend sloeg op de afgifte van bouwvergunningen; dat aldus de door de verzoekende partij ingeroepen decreetsbepaling -ook na wijziging hangende de beroepsprocedure- niet dienstig was bij het onderzoek van de milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij; dat de motiveringsplicht niet vereist dat de vergunningverlenende overheid dient uiteen te zetten waarom een bepaalde regeling niet relevant is; dat het volstaat dergelijke regeling niet toe te passen;

4.5.2.3.2. Overwegende dat weliswaar hangende de beroepsprocedure eveneens met een decreet van 23 juni

1993 de stedenbouwwet van 29 maart 1962 met een artikel 88 werd aangevuld; dat daarin een aantal bepalingen (artikel 45, §§ 6 tot en met 12) werden opgenomen die toelaten dat bij het verlenen van de milieuvergunning in welbepaalde gevallen en onder strikte voorwaarden wordt afgeweken van een ontwerp-gewestplan of gewestplan; dat evenwel de verzoekende partij nooit -ook niet tijdens haar verhoor door de gewestelijke milieuvergunningscommissie- gevraagd heeft dat toepassing van deze nieuwe afwijkingsregeling zou onderzocht en zou overwogen worden; dat vermits het bestuur niet verplicht is de toepassing van bedoelde uitzonderingsregeling inzake de zonevreemde bedrijven ambtshalve te overwegen, niet kan worden vereist dat in de beslissing over het ingestelde beroep formeel wordt gemotiveerd waarom de toepassing van die welbepaalde afwijkingsregeling niet werd overwogen;

4.5.2.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de vergunningverlenende overheid terecht tot het besluit is gekomen dat de gevraagde uitbreiding onverenigbaar is met de geldende gewestplanbestemming woonuitbreidingsgebied; dat de door de verzoekende partij gevraagde afwijkingsregeling van artikel 79 van de stedenbouwwet niet gold voor aanvragen tot het verkrijgen van exploitatie- of milieuvergunningen en dat het bestreden besluit op het vlak van de stedenbouwkundige onverenigbaarheid afdoende is gemotiveerd; dat gelet op die eigen motivering de inhoud van de adviezen waarvan in de aanhef van het bestreden besluit louter melding wordt gemaakt (gelet op ...) niet dienden te worden weergegeven, noch aan de verzoekende partij dienden te worden betekend; dat, voorts, de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord ten onrechte aanklaagt dat door de bestreden beslissing "zonder enige redengeving" wordt afgeweken van het gunstig advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie; dat, immers, in dat advies eveneens wordt gesteld dat de exploitatie

van de inrichting onverenigbaar is met de gewestplanbestemming woonuitbreidingsgebied en dat enkel om billijkheidsredenen gunstig advies werd verleend; dat de vergunningverlenende overheid niet is verplicht motieven die louter gestoeld zijn op billijkheidsgronden en die er toe leiden dat dwingende voorschriften van het geldend gewestplan worden miskend, expliciet in haar beslissing te weerleggen; dat, tenslotte, de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat in een beslissing die tot stand is gekomen ingevolge een administratief beroep tegen een in eerste aanleg genomen beslissing over een milieuvergunningsaanvraag, wordt ingegaan op de adviezen die tijdens de procedure in eerste aanleg zijn verleend, laat staan dat die adviezen uitdrukkelijk worden weerlegd, zoals de verzoekende partij argumenteert;

4.5.3. Overwegende dat de planologische onverenigbaarheid van de gevraagde uitbreiding volstaat om de beslissing tot weigering van de milieuvergunning te dragen; dat dienvolgens de kritiek van de verzoekende partij op de beoordeling van de hinderlijkheid van de inrichting kritiek op overtollige motieven betreft; dat deze dan ook niet moet worden onderzocht;

4.5.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf oktober tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.